

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פחימה	שם פרטי: דוד
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פחימה		בלועזית
שם פרטי איתו נולדתי: דוד	בלועזית	מין: זכר
שנת לידה: 1937	בלועזית	ארץ לידה: מרוקו
עיר לידה: קזבלנקה	שם פרטי ושם משפחה של האב: זוהרה דנינו	
שם פרטי ושם משפחה של האב: משה פחימה	בלועזית	ארץ המגורים: מרוקו
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: קרנז	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא) "הפועל המזרחי"
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) השכלה תיכונית ובערב שיעורי צרפתי	מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) קזבלנקה	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: קזבלנקה	תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי	שנת עליה: 1955	במידה ועלית באניה, ציין את שמה קוטוביה ממרוקו לצרפת, אוניית "ירושלים" מצרפת לישראל

אנא ספרי/י על קורותיך מלפני המלחמה ועד היום

שמי דוד פחימה ונולדתי בשנת 1937 בקזבלנקה שבמרוקו. אני זוכר שאמי לקחה אותי כל בוקר למשרד, שם חילקו חלב ולחמנייה ואחר כך הייתי הולך לגן. בכיתה א' היינו לומדים בבוקר ומקבלים כוס שוקו, לחמנייה וגבינה ואת ארוחת הצהריים היינו אוכלים בחצר. בכיתה ב' התחלנו לשחק בים. בזמן המלחמה ההורים שמרו עלינו לפי יכולתם, פחד שרר ברחובות, מנעו מאיתנו ללכת לקולנוע.

בסיום המלחמה, האמריקאים שנכנסו למרוקו התחילו לבנות מקומות עבודה והיהודים עבדו בהם כפועלים. היהודים הרוויחו טוב בעבודה, האמריקאים חילקו לנו לחם, ביסקוויטים ונתנו לנו כסף בתור מתנה. כשחזר השקט חזרנו ללמוד בבית הספר, טיילנו, יצאנו והסתובבנו בלי פחד.

בשנת 1955 עליתי לארץ באוניית "ירושלים" מצרפת לישראל. הגעתי ישר לבית- שאן. הגענו בשעות ערב וגם בעונת החורף, קיבלנו אוהל, לא היה חשמל והיה לנו קשה מאוד להסתדר. כל אחד קיבל מיטת ברזל ומזרן קש ואז התחלנו ללכת ללשכת העבודה ולבקש עבודה. מדי יום ישבנו שם מבוקר ועד ערב עד שהפקיד הוציא את ראשו מהאשנב וצעק: "אין עבודה- תבואו מחר", לאחר מכן הגיעה תקופת הכותנה, בזמנו לא היו מכונות קטיף אז קטפנו ביד, היינו עובדים בקבלנות, קוטפים ארבעים ק"ג כותנה וזה היה נחשב ליום עבודה. אחר-כך התחילו עבודות קטיף של היבול ואני עבדתי בקרן קיימת לישראל, הייתי מדריך במשתלה. הודות לידע שלי בצרפתית ידעתי את שמות הזרעים והייתי מספק חצי מיליון שתילים בשנה. לאחר כמה זמן עבדתי במקורות מים בתור טרקטוריסט ומינו אותי למנהל אזורי של אחזקת מים של היישובים והתפתחנו. בשנת 1959 נישאתי והקמתי משפחה ובשנת 1960 קיבלנו דירה משלנו. היום ברוך השם יש לי עשרים ושישה נכדים ושבעה נינים שיחיו.

ראיון: מעוז אלמליח

בית שאן, מאי 2013